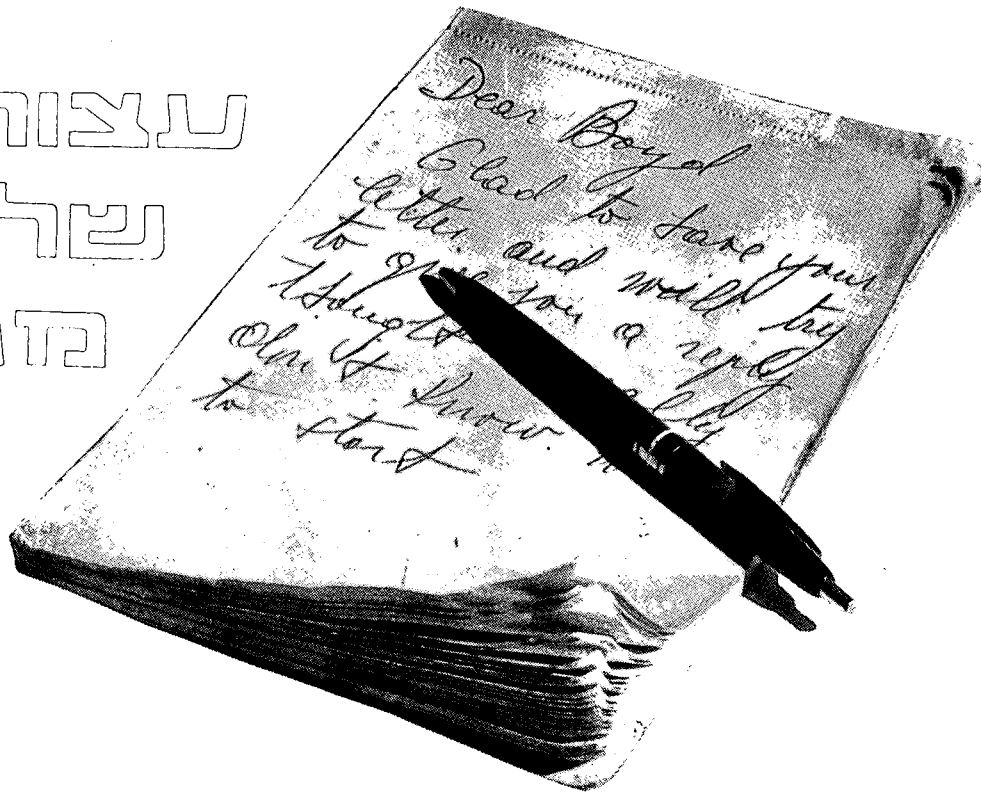

עצותיו
של
מג"ד

הכושר להשתמש בעצתו של ג'ורג' בגדודי הקודם (שכן סוור), אולם אני מבטיח, כי עצתו תתגשם בהתוויית קויהפעולה והגוהלים של הגדוד שאני מפקד עליו עתה — הגדוד השני לרגימנט הרגלים ה-27.

לויט"קול' בויד ט. באשור

לויט"קול' ג. אייססור מיד לאחר היפצו בו אופן אנוש

קויצ'י, דרום ויאטנאם

באביב 1965 חזר לארה"ב הלויט"קול' ג'ורג' אייסטר משרותו באיזור האוקינוס השקט. בחזרו קיבל את הפיקוד על הגדוד השני של רגימנט הרגלים ה-28 מדיביזית הרגלים הראשונה, בפורט ריילי. רק חודשים מספר עמדו לרשותו כדי לאמן את גדודו ולעצבו כראוי לפני צאתו עמו לויאטנאם.

בנובמבר 1965 הופעלו שני גדודי חי"ר חדשים במסגרת הדיביזיה ה-25: הגדודים ה-4 וה-5 של רגימנט החי"ר ה-21. היתה לי הזכות לפקד על הגדוד ה-4. ברור היה לי, שבקרוב נצטרך לעבור אותן תרגולות שעבר גדודו של אייסטר. עלי-כן שלחתי מכתב, שאליו צירפתי תכנית-אימונים ארעית בשביל גדודי, וביקשתי להעיר הערותיו לתכנית, כך שאוכל להיטיב להכין את גדודי לקרב.

ג'ורג' נהרג מפגיעת צלף, תוך כדיפעולה בויאטנאם באמצע ינואר 1966 — לא הרחק מהמקום שבו חונה גדודי. ימים אחדים לאחר מותו של ג'ורג' קיבלתי את תשובתו על מכתבי. היא נכתבה בחפזה, בעט כדורי, על גבי דפים שנחלשו מתוך בלוקי-מכתבים. ניכרים מתוך הדברים הספונטניות והחשיבה-תוך-כדי-כתיבה. אולם ניכרת באותה מידה הדרמה של מפקד מסור, המתאמץ לחטוף כמה רגעים מלוחי-הזמנים העמוס שלו בין מבצע למבצע כדי להגיש כמה מלות-עצה לעמית-קצין. אמנם לא היתה לי שעת

הידיעות שניתן להשיגן ברגע המלקוח: מי היחידה שלכדה?
 מתי ואיך? ודא, כי מביא הידיעות יזכה בשבח שהוא
 ראוי לו, וכי ייאמר ליחידה מהו ערך המודיעין, שהופק מן
 המלקוח.

התאמצו

הבעיות הקשות ביותר הן השליטה ביחידה, ניהול האש
 ומשמעת האש. התפלאתי להיווכח, באיזו מידה הצלחנו לרכוש
 לנו שליטה כזאת במתחמנו, כבר מן ההתחלה. בלילה אין
 אנו נוהגים לירות בכלי נשק-קל, אלא אם כן ניתן לדאות
 את המטרות בבירור בעזרת תאורה — טבעית או מלאכותית...
 יורים אנו במטולי רימונים ו/או במרגמות לעבר כל רחש או
 אש צלפים. אין להתנגד לכך, שרובאי אחד או שניים מתוך
 כיתה ישיבו אש, באישור מפקד המחלקה או מפקד הכיתה;
 אולם בשעה שמפעילים זיקוקי תאורה ויש מוקשים, רימוני
 יד וגדרות-תיל, ובשעה שיורים במטולי רימונים ובמרגמות
 ואפילו בארטילריה — אין טעם שהרובאי יגלה את עמדתו
 בלילה.

לוחם הויאט-קונג יכול להעמיד פנים כקוטף-אורז באור היום,
 מול המערך, ולאכן את המצדיות בתוכו; אולם בלילה אין
 ביכולתו לבטוח באיכונו, אלא אם משיבים לו באש מנשק
 קל. למד את אנשיך כיצד לירות את זיקוקי התאורה, כדי
 שיביאו את מירב התועלת. הטירון רוצה בהם ממש מעל ראשו,
 במקום מאחורי האויב. בעת האימונים, הדגם שוב ושוב את
 הדרך הנכונה.

שמחתי לקבל את מכתבך, ואנסה להשיב עליה, אף שלאמיתו
 של דבר איני יודע במה להתחיל. על כן מוטב אולי שאכתוב
 את הערותי לפי תפקידי המטה ואחר אוסיף כל שיעלה בדעתי.

נוח'אדם

אל תטיל את תפקיד השליש הגדודי על שכמו של לויטננט
 משנה, אך ורק מכיון שאין לך קצינים יותר בכירים. מוטב
 למנות אנשים פחות מנוסים כאלה לתפקידי סגן-מפקד
 פלוגה, קצין רכב או אפילו עוזר קצין-מבצעים. אין מקדישים
 אימון מספיק לעריכת רשימת אבידות, בשעה שהיחידה
 חונה בבסיס, ולכן נזקקים לכרטסת כדי להיות מעודכנים
 באשר למקומו של כל חייל שנפגע. לא קשה לעשות זאת,
 בשעה שהיחידה ממלאת תפקידי חיל-מצב, אולם כאן החיילים
 מפונים פינור-אורי לבית-חולים מסוים, מועברים למשנהו
 לאחר ימים אחדים, ולבסוף מועברים אולי ליפן. אין אנו
 יודעים היכן הם, אלא אם כן מבררים זאת, ושוב — הדבר
 כרוך בתחבורה.

התגבורות מגיעות טיפין-טיפין ובאיחור. דאג לעבד לך שיטה,
 שתצמצם את הזמן החולף בין פינוריו של אדם לבין הגעת
 מחליפו. איבוד-זמן כזה הוא דבר בלתי נסבל. אני מציע
 לך גם לעבד שיטה לפתרון בעיות בשדה ובמחנה, כאשר
 השלישות הדיביזיונית ורשימותיה רחוקים מכדי לסייע. עבד
 גם שיטה לחלק דואר בשדה. הבעיה היא, לדעת תמיד היכן
 נמצא כל אחד מאנשיך. פקדי הדואר חייבים לדעת זאת.
 אמן את מפקדי המחלקות ומפקדי הפלוגות שלך לנסח
 המלצות להענקת עיטורים לחיילים מצטיינים. עליהם ללמוד
 זאת לפני הגיעם לקרב, ושומה עליהם למצוא זמן לעשות
 זאת בתוך הקרב. השליש שלך חייב לדעת לערוך את דבריהם
 ולוודא, כי יוגשו בצורה המתאימה. הוא האדם שעליו לעשות
 את עיקר המלאכה, בכל מקרה שמפקדי הפלוגות אינם יודעים
 לכתוב את ההמלצות בצורה נאותה.

התאמצו

שים דגש על-כך, שהידיעות יכללו את המי? המה? המתי?
 וההיכן? בין אם אתה מקבל אותן מן המקור ובין אם מאנשיך
 בחזית. ודא, כי הידיעות מופצות בקרב אנשיך. הדגש את
 חשיבותם של הדוחות המיידים שצריכים לערוך קציני
 המודיעין וסמליהם. בעת שהם חוקרים פטרולים שחזרו
 ממשיתמם, או יחידות שיש להן מגע עם האויב, נסה להפיק
 לקח מכל פעולה, וביחוד מפעולות שהיו בהן אבידות. הדבר
 דורש אימון, אולם הוא משתלם. למד את החייל-הפרט להוסיף
 לכל מלקוח-קרב — שבויים, כלי-נשק או מסמכים — את כל

גם בנושא זה יכולתי למלא דפים רבים, אולם מוטב שאעסוק בעיקר. החייל האמריקאי, שמוצאו מחברת-שפע, חושב שיש במחסן היחידה עוד פריט אחד לפחות — שנועד בשבילו. לדעתו, "אבדן ציוד בקרב" הוא שיטה לכסות על כל מעשה רשלנות שלו בציוד בשעת קרב. התוצאה היא, שהוא מזלזל בציודו — אלא אם מקפיד מפקדו בחומרה רבה על כך. על מפקדי הכיתות לאמץ להם, איש-איש, את ההשקפה הקובעת, כי "בכיתתי אין אנשים מאבדים חפצים" — והשקפה זו צריכה לכלול גם את ציודם של אנשים שנפגעו. מפקד הכיתה צריך להתגאות בכך, שבכיתתו אין דברים "הולכים לאיבוד תם".

וכך צריך הדבר להימשך בצינור הפיקוד כולו. כשאתה בתפקיד חיל-מצב, החל בהקפדה על כך, שמדי יום ידונח לאפסנאות הגדוד על אבדן ציוד, וכי יוגשו תלונות או תיערך ספירת מצאי תוך 48 שעות משעת חזרתה של יחידה מן השדה (פה בויאט-נאם — מן החזרה למחנה-הבסיסי). אני נוהג לתבוע מכל חייל להגיש אישור בחתימת מפקד פלוגתו בעניין אבדן כל פריט-ציוד מסופר, שאמנם אבד אותו פריט בקרב. כאשר מחויבים החיילים לשלם תמורת אבדן ציוד שאינו מוצדק, הם לומדים להשגיח היטב על ציודם.

אימוני

לגבי סוג המלחמה המתנהלת כאן בויאט-נאם, מוטב לצמצם באימון הפלוגה ולהרחיב תחת זאת את אימוני הכיתה והמחלקה: זוהי הרמה בה מתנהלת רוב הלחימה כאן. אין כמעט אפשרות להפעיל גדוד שלם בג'ונגל, וכן קשה הדבר לפלוגה. אל תגזים באימון בטיפול מונע, אולם הקצה למענו את הזמן הראוי. אין תועלת להקצות לכך שעה אקראית פה ושם, שכן האנשים אינם מתייחסים לכך ברצינות. הקדש לכך זמן מספיק, ופקח על ניצולו של כל רגע. הטל על מפקדי הכיתות לפקח בקפדנות על הנעשה.

כאשר מציבים לוחמי הויאט-קונג מארב, הסיבה לכך היא שהם נוכחים, כי יחידה מיחידותינו מתקדמת לאורכה של דרך, או שהם מציבים מארב ליחידה. הנחפזות לחילוצה של יחידה אחרת, ומקריבה את הבטיחות למען המהירות, לנו כמעט אין אפשרות להציב מארב ליחידת ויאט-קונג גדולה מפטרול בן שלושה או חמישה אנשים, ולמעשה מציבים אנו מארבים כאלה מדי לילה. אולם כמעט איננו מגיעים לכלל מגע.

בעת האימון, שים דגש רב ככל האפשר באימון הגופני. הקדש זמן לפטרול-לילה — לא פטרולים ממושכים, אלא פטרולים שמטרתם להגיע אל נקודה מסוימת בחסות החשיכה, להציב שם מארב ולשוב בעוד חושך או עם עלות השחר — או בכל זמן שהוא.

אני מקוה, שקטעי-הדברים האלה יסייעו לך במשהו. השתמש בהם כראות עיניך. כמעט שכחתי משהו: אמן את צוותי ה"ני"ט שלך כחבלנים מומחים, ואל תניח לקחת ממך אנשים אלה. אל תבזבז זמן רב מדי על האימון במטול-הרקטות.

נוהגים לשים דגש רב מדי על "אימון נגד-מארב". זה מצלצל כמשהו מיוחד, אך למעשה אין האימון הזה אלא תרגולת-קרב פשוטה של כיתה ומחלקה. אם לימדת את אנשיך קרב-אש ותנועה, הרי זה הדבר שעליהם לעשות בעלותם על מארב. אם תקיים אבטחה נאותה בחזיתך ובאגפייך, אין לך לחשוש שתעלה על מארב. אחד מגדודי צבא ארה"ב נפגע קשות ממארב, שהונח באורך רב בצדי הדרך. לוחמי הויאט-קונג הסתתרו בתוך שוחות רבות לאורך אותה דרך, במרחק מטר ומשהו ממנה. היכן, לכל הרוחות, היתה אבטחתו של גדוד זה? בג'ונגל לא קל לקיים אבטחה, אולם חובה עליך להקצותה, והתקדמותך מותנית במהירות, בה יכולה להתקדם האבטחה. מדי פעם עליך לעצור ולהחליף את המאבטחים.

קשה ללמד אנשים לפעול, לא רק להגיב. תכופות מדי סבלה יחידתי אבידות, כיון שלוחמי הויאט-קונג גילו אותנו ראשונים. אין אנו "אינדיאנים" טובים די הצורך. אפילו בתוך המתחם, ובאור היום, אין אנשינו מיטיבים לצפות על הקרקע שלפניהם. אמנם מוכנים הם להגיב מיד עם הישמע יריית האויב הראשוני. נה, אלא שאותה ירייה עלולה לפגוע במישהו.

יכולתי למלא דפים רבים בעניין זה של מבצעים, אך אומר רק זאת: בעייתי הגדולה מכל היא, כיצד לעשות את מפקדי הכיתות מפקדים במלוא מובן המלה. מלבד כמה חריגים, אין הם רוצים, או שאינם מסוגלים, לשלוט באח"רים. אין אפשרות להחליף מפקדי כיתות שוב ושוב, כיון שאינם מספקים את דרישותיך; חובה עליך איפוא להמדם. רבים מדי הם מפקדי הכיתות, השורפים את היותם, "חברים" עם האנשים הנתונים לפיקודם. הבא את מפקדי

די הכיתות שלך לכך, שימלאו את תפקיד ה"בוס" למן ההתחלה. בל יורשה איש מאנשי הכיתה להטיל מימיו בלי רשותו של מפקד הכיתה או בלי ידיעתו. לדעתי עלינו לתת למפקד הכיתה סמכות ענישה רבה יותר לגבי אנשיו המתרשלים באימונים — כמו, לדוגמה, ריתוקו של חייל למחנה ללילה אחד. ובעת מילוי תפקידי חיל-מצב עלינו להדגיש הדגשת-יתר את אחריותו של מפקד הכיתה למעשיו או למחדליו של כל איש מאנשיו, כיון שהדבר חשוב כליכך בעת לחימה.

מברכות
1/2